

Arrest

nr. 276 974 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 17 oktober 2020 in België in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Op 20 oktober 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 15 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 6 mei 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 4 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 22 november 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 11 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.11.2021 werd ingediend door.

Naam: [Ö.]

Voornaam: [B.S.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed opnieuw een aanvraag tot verblijf als echtgenoot van de Belgische [S., N.] [RR: ...] in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1e beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Volgende documenten van de referentiepersoon worden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen:

- Attest betalingen werkloosheid ACV Dienstencentrum Genk met uitkeringen van januari tot oktober 2021 + stortingsbewijzen maand december 2021 + verklaring verlenging beschermingsuitkering tem 04.02.2022. Voor het verstrijken van de drie maanden liep de verlenging van de beschermingsuitkering ten einde. Het is niet duidelijk of betrokkene nogmaals dergelijke verlenging verkreeg of niet. Daarom werd geen duidelijkheid geschept.
- 2 stortingsbewijzen mantelzorg op naam van [A.A.]; deze premie wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen die ter beschikking zijn om ook betrokkene mee ten laste te nemen,
- stortingsbewijs groeipakket; echter met de stortingen van het groeipakket kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De uitsluiting van kinderbijslag staat uitdrukkelijk in de wet van 15.12.1980 vermeld,
- terugbetaling De Watergroep
- inschrijvingsbewijs VDAB dd. 21.04.2021
- doktersattest dd. 28.04.2021 waarin wordt verklaard dat referentiepersoon meer dan 66% werk-onbekwaam is.

Uit het geheel van bovenstaande documenten kan ertoe besloten worden dat de Belgische referentiepersoon heden werkloosheidsuitkering geniet. Echter, de werkloosheidsuitkering kan pas in overweging worden genomen voor zover de Belg ook aantoonbaar actief werkzoekende te zijn of daarvan te zijn vrijgesteld door de RVA. Er werd enkel een inschrijvingsbewijs van de VDAB voorgelegd dd. 21.04.2021 én een attest waaruit een verlenging van de beschermingsuitkering blijkt tot 04.02.2022. Er werden geen bewijzen voorgelegd dat de Belg die zich wenst te laten vervoegen heden nog steeds van dergelijke bescherming geniet of dat zij actief op zoek is naar werk, waardoor de werkloosheidsuitkering

niet in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De bewijzen van tewerkstelling van betrokkene zelf kunnen niet in overweging worden genomen voor de toetsing van de bestaansmiddelenvereiste. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken (Grondwettelijk Hof, arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Voor zover de beschermingsuitkering wel degelijk zou verlengd zijn, en de bestaansmiddelen in overweging zouden moeten worden genomen, dient opgemerkt te worden dat de bestaansmiddelen geenszins stabiel blijken te zijn. De uitkering is immers sterk in dalende lijn en in de laatste maanden waar DVZ zicht op heeft (september en oktober 2021) is de uitkering van referentiepersoon zelfs meer dan gehalveerd.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient niet gemaakt te worden. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen, dan wel dat de bestaansmiddelen niet stabiel zijn.

Bijgevolg wordt de aanvraag van een verblijfskaart opnieuw geweigerd omdat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat het middel in zijn synthesesmemorie samen als volgt:

"De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker niet afdoende bewezen heeft dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Dit betreft op heden een bedrag van 1.809,32 euro.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Verzoeker heeft de Turkse nationaliteit en vormt een feitelijk en hecht gezin met zijn echtgenote die de Belgische nationaliteit heeft.

De bestreden beslissing stelt dat referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aangezien de referentiepersoon over een werkloosheidsuitkering geniet (beschermingsuitkering) en er geen bewijzen werden voorgelegd dat de referentiepersoon nog steeds van dergelijke bescherming geniet of dat zij actief op zoek is naar werk, waardoor volgens de bestreden beslissing de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Echter werd er een inschrijvingsbewijs van de VDAB voorgelegd dd. 21.04.2021 en een attest waaruit een verlenging van de beschermingsuitkering blijkt tot 04.02.2022. Verzoeker legde eveneens een doktersattest dd. 28.04.2021 voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon meer dan 66% werkonbekwaam is.

Er dient ten eerste opgemerkt te worden dat het onredelijk is van verwerende partij om te stellen dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon actief werkzoekende was op het moment van de aanvraag. De 'beschermingsuitkering' waar de referentiepersoon recht op heeft, is immers een nieuwe uitkering van de RVA sinds 1.10.2020. Die uitkering is bestemd voor bepaalde rechthebbenden op inschakelingsuitkeringen bij wie het recht afloopt. Om recht te hebben op de beschermingsuitkering moet de rechthebbende op inschakelingsuitkeringen erkend worden als 'niet toeleidbaar' vóór de einddatum van het recht op inschakelingsuitkeringen en een specifiek of aangepast traject hebben gevolgd.

Een werkzoekende kan erkend worden als 'niet toeleidbaar' indien men te maken heeft met een combinatie van psychologische, medische en sociale factoren die zijn gezondheid en/of zijn sociale of professionele integratie ernstig aantasten, waardoor hij niet in het normale economische circuit of in het kader van al dan niet bezoldigd aangepast of omkaderd werk kan werken.

De RVA kent de beschermingsuitkering toe zolang de werkloze is gedekt door een erkenning als niet-toeleidbare werkzoekende en hij positief deelneemt aan het specifieke begeleidingsproces dat die dienst aanbiedt. Verzoeker heeft aangetoond dat dit bij de referentiepersoon het geval was.

De niet-toeleidbare werkzoekende is vrijgesteld van de verplichting om actief op zoek te gaan naar werk tijdens de periode waarin hij als niet toeleidbaar is erkend. Het feit dat de referentiepersoon een beschermingsuitkering geniet, houdt dus automatisch in dat zij werd vrijgesteld om actief op zoek te gaan naar werk.

Voorts stelt verwerende partij dat voor zover de beschermingsuitkering, wel degelijk zou verlengd zijn, en bestaansmiddelen in overweging zouden moeten genomen worden, er dient opgemerkt worden dat de bestaansmiddelen geenszins stabiel blijken te zijn. Men wijst er immers op dat de uitkering van de referentiepersoon zelfs meer dan gehalveerd is.

Er wordt inderdaad niet ontkend dat de uitkering van de referentiepersoon meer dan gehalveerd is. Echter dient er op gewezen te worden dat de niet-toeleidbare werkzoekende normaliter een beschermingsuitkering ontvangt met hetzelfde bedrag als dat van de inschakelingsuitkering die hij daarvoor ontving, behalve wanneer zijn gezinstoestand verandert. Aangezien de referentiepersoon omwille van haar medische problemen werkonbekwaam was, heeft verzoeker besloten om deze taak op zich te nemen. Aangezien verzoeker zelf tewerkgesteld was en de gezinstoestand bijgevolg veranderd was, ontving de referentiepersoon uiteindelijk een beschermingsuitkering die nog maar 500 euro bedraagt.

Daarentegen dient gewezen worden op het feit dat verzoeker zijn arbeidscontract van onbepaalde duur en zijn loonfiches heeft neergelegd. De bestreden beslissing stelt onterecht dat de bewijzen van tewerkstelling van verzoeker niet in overweging genomen kunnen worden voor de toetsing van de bestaansmiddelenvereiste. Verwerende partij verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019 om deze stelling te onderbouwen.

De verwerende partij lijkt eraan voorbij te gaan dat de wetbepaling niet vereist dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige 'eigen' bestaansmiddelen beschikt. Uit niets blijkt dat de wetgever in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft willen stellen.

Er kan niet ontkend worden dat aangezien verzoeker over een arbeidscontract van onbepaalde duur beschikte, er inkomsten zijn waarover de referentiepersoon en verzoeker beschikken. Los van het feit dat verzoeker en de referentiepersoon bestaansmiddelen hebben van de beschermingsuitkering, "beschikt" de referentiepersoon nu ook nog over bijkomende stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, m.n. de inkomsten van verzoeker zelf.

De term “beschikken” komt niet enkel voor in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 7.1, b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II “Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”, hoofdstuk I “Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”. Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg.

De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn.

Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van het 2013, dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt - de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie - ten gronde had opgemerkt “dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, [zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie].”

Het is ook mogelijk dat niet het familielid dat gezinshereniging vraagt bestaansmiddelen heeft, maar een ander inwonend familielid van de gezinshereniger. Ook daar moet DVZ rekening mee houden, voor zover de gezinshereniger kan 'beschikken' over die inkomsten (RvV nr 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 136.363 van 15 januari 2015; RvV nr. 65.747 van 24 augustus 2011, RvV en RvV 249.056 van 15 februari 2021).

In een arrest van 30 oktober 2020 en 15 februari 2021 (RvV nr. 243.504 van 30 oktober 2020 en RvV 249.056 van 15 februari 2021) besluit de RvV, verwijzend naar rechtspraak van de RvS (nr. 243.676 van 12 februari 2019 en nr. 245.601 van 1 oktober 2019) en de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011, dat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders. Aangezien gezinshereniging met derdelanders geregeld wordt door de Gezinsherenigingsrichtlijn, moeten deze bepalingen geïnterpreteerd worden in lijn met de rechtspraak van het HvJ. In een arrest van 3 oktober 2019 heeft het HvJ duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinsherenigingsrichtlijn, géén beslissend criterium is (zie infra HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/ Belgische staat). Aangezien het de wil was van de wetgever om Belgen en derdelanders aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen, besluit de RvV dat ook artikel 40ter Verblijfswet geïnterpreteerd moet worden in overeenstemming met de rechtspraak van het HvJ in arrest nr. C-302/18. De herkomst van de bestaansmiddelen is dus géén beslissend criterium. Uw raad herhaalt dit standpunt in een arrest van 15 februari 2021 en stelt dat het GwH in zijn arrest nr. 149/2019 (hieronder besproken) geen rekening kon houden met arrest nr. C-302/18 van het HvJ omdat de debatten toen reeds gesloten waren (RvV 15 februari 2021, nr. 249.056).

[letterlijke herneming uit het arrest RvV 15 februari 2021, nr. 249.056]

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij maandelijks een loon van +/- 1700 EURO ontvangt. De referentiepersoon ontvangt maandelijks 500 EURO aan beschermingsuitkering. Dit bedrag is bijgevolg ruimschoots voldoende om aan de bestaansmiddelenvereisten te voldoen, die op heden een bedrag van 1.809,32 euro betreft.

Indien verwerende partij onterecht tot de conclusie zou komen dat de beschermingsuitkering van de referentiepersoon niet in overweging genomen kan worden, dient er gewezen te worden op de beslissing van uw Raad dd. 02.02.2015 (arrest nr. 137.741 in de zaak RVV 106 728/IX), waarin reeds geoordeeld werd dat verwerende partij de verplichting heeft om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en de referentiepersoon in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Het bedrag dat wordt bepaald

in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is namelijk een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en de referentiepersoon, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

Verwerende partij stelt onterecht in haar nota met opmerkingen dd. 08.07.2022 dat bij de gezinshereniging geen stukken toegevoegd zijn waaruit zou blijken dat de referentiepersoon een actief werkzoekende is en dat bijgevolg de werkloosheidsuitkering niet in overweging genomen kan worden.

Er werd immers uitgebreid geargumenteed in het verzoekschrift waarom de werkloosheidsuitkering (beschermingsuitkering) van de referentiepersoon weldegelijk in aanmerking genomen dient te worden.

De RVA kent de beschermingsuitkering immers toe zolang de werkloze is gedekt door een erkenning als niet-toeleidbare werkzoekende en hij positief deelneemt aan het specifieke begeleidingsproces dat die dienst aanbiedt. Verzoeker heeft aangetoond dat dit bij de referentiepersoon het geval was.

De niet-toeleidbare werkzoekende is vrijgesteld van de verplichting om actief op zoek te gaan naar werk tijdens de periode waarin hij als niet toeleidbaar is erkend. Het feit dat de referentiepersoon een beschermingsuitkering geniet, houdt dus automatisch in dat zij werd vrijgesteld om actief op zoek te gaan naar werk.

Verwerende partij verwijst bovendien in haar nota met opmerkingen opnieuw naar het arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof. Echter wordt er op geen enkel moment ingegaan op het feit dat in het verzoekschrift gewezen wordt op het feit dat het Grondwettelijk Hof in de hem voorliggende zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht

werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Er dient dus geconcludeerd te worden dat verweerder door de bestaansmiddelen van verzoeker weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon, de term "beschikken" in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling."

3.2. Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in om zijn Belgische echtgenote te vervoegen in België. Het is niet betwist dat deze laatste geen gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie. In deze situatie gelden de bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

3.3. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In eerste instantie wordt vastgesteld dat niet blijkt dat de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon in rekening kan worden gebracht, omdat noch blijkt dat zij actief werk zoekt noch dat haar beschermingsuitkering werd verlengd na 4 februari 2022. Ook de aan de referentiepersoon overgemaakte bedragen inzake mantelzorg en inzake het groeipakket kunnen volgens verweerder niet in rekening worden gebracht als bestaansmiddelen. In tweede instantie wordt gesteld dat het inkomen van verzoeker zelf niet in rekening kan worden gebracht bij de beoordeling van deze verblijfsvoorwaarde, omdat enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon kunnen worden aanvaard. Nu geen bestaansmiddelen werden aangebracht die in rekening kunnen worden gebracht, diende volgens verweerder geen behoefteanalyse te worden gedaan.

3.4. Verzoeker betoogt allereerst dat de werkloosheids- / beschermingsuitkering die de referentiepersoon ontvangt onterecht niet in rekening is gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde. Hij stelt dat de beschermingsuitkering wordt toegekend zolang de werkloze is gedekt door een erkenning als niet-toeleidbare werkzoekende en hij positief deelneemt aan een specifieke begeleidingsproces. Hij benadrukt dat de werkzoekende die als niet-toeleidbaar is erkend, is vrijgesteld van de verplichting om actief werk te zoeken.

3.5. Verzoeker gaat met zijn betoog evenwel voorbij aan de werkelijke motivering waarom de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon niet wordt aanvaard. Verweerder betwist op zich niet dat de referentiepersoon zolang zij de beschermingsuitkering geniet als niet-toeleidbare werkzoekende is vrijgesteld van de verplichting om actief werk te zoeken. Wel stelde hij vast dat niet blijkt dat de beschermingsuitkering werd verlengd na 4 februari 2020 en dat bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet bleek dat de referentiepersoon nog was vrijgesteld van de vereiste actief werk te zoeken, terwijl evenmin bewijzen van het actief werk zoeken voorlagen. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor ter weerlegging van deze beoordeling.

3.6. Vervolgens is verzoeker van mening dat verweerder de term “beschikken” in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt interpreteert, waar hij principieel weigert het inkomen van de aanvrager of het derdelander-gezinlid zelf mee in rekening te brengen.

3.7. Verweerder repliceert hierop in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad, wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker niet op dienstige wijze kan verwijzen naar de arresten van de Raad. Immers hebben precedents in het Belgisch rechtssysteem geen bindende kracht en moet elke zaak individueel beoordeeld worden. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk op welke manier de situatie van de aangehaalde zaak gelijkaardig zou zijn aan zijn eigen situatie.

Daarnaast wenst verwerende partij erop te wijzen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 heeft geoordeeld dat “Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. [...]”.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de eigen middelen van de verzoekende partij niet in rekening dient te brengen. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze verwijzen naar de eigen inkomsten van de verzoekende partij, noch kan zij verwachten dat de verwerende partij zijn eigen bestaansmiddelen in aanmerking neemt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belg dient te beschikken. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geoordeeld dat met de inkomsten van verzoeker zelf geen rekening kan gehouden worden.

Zoals hierboven werd vastgesteld, liggen geen bewijzen van bestaansmiddelen voor die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen, waardoor de verwerende partij niet dient te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Met zijn uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.”

Verweerder handhaaft in zijn nota dus het standpunt uit de bestreden beslissing dat uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon in rekening kunnen worden gebracht, met uitsluiting van deze van de aanvrager zelf.

3.8. De in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging “op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dit werd “essentieel” geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd “onverantwoord” geacht, “want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie *Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, "Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt"*; zie ook *Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13*).

3.9. De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat *"in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld"* (B.64.6).

3.10. De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie *Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4*). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

3.11. Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

"Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:
[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden."

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, *"het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)"* (punt 72).

In zijn meer recente arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelt in zijn meer recente arrest dat *"uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene"* (punt 40).

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat *"[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn"* (punt 41) en dat het *"aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland"* (punt 42).

3.12. Zoals reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen *“wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen”*. Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermindering van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin *“de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht”* (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

3.13. Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

3.14. Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

3.15. Waar verweerder verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019, merkt de Raad op dat het Hof zich in dit arrest uitsprak over *“de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term « beschikt »” volgens dewelke “enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking [kunnen] worden genomen als « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging”* (overweging B.6.2). Het Grondwettelijk Hof had in de hem voorliggende zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de

enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat *“in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (B.64.6).

3.16. In de voorliggende zaak geeft verweerder in de bestreden beslissing aan dat hij de bestaansmiddelen van verzoeker zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Aldus heeft verweerder, zoals verzoeker correct aanvoert, de term *“beschikken”* in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan deze gedane vaststelling.

3.17. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

I. CORNELIS